

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/110/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111213786
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7111213786.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 36 316 843 proti žalovanej: T. I., nar. XX.X.XXXX, bytom Košice, C. XX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Ambrózom Motykom, Advokátska kancelária, Stropkov, Nám. SNP 7, o 454,83 eur s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Košice I, č.k. 12C/177/2011-64 z 13.7.2012 takto

rozhodol:

M e n í uznesenie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka tak, že zaväzuje žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania v sume 47 €, ktorú je povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

Z a v ä z u j e žalobcu nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 28,08 €, ktorú je povinný zaplatiť advokátovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

Návrh na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie zamieta.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa uznesením zastavil konanie vo veci samej. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal a rozhodol o vrátení časti súdneho poplatku žalobcovi daňovým úradom.

O zastavení konania vo veci samej rozhodol s poukazom na ust. § 96 ods. 1,2, 3 O.s.p. z dôvodu, že žalobca pred prvým pojednávaním zobral žalobu späť. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p. vychádzajúc zo záveru, že zastavenie konania z procesného hľadiska zavinil žalobca, preto by mal hradiť trovy konania žalovanej, žalovanej však žiadne trovy v konaní nevznikli, preto jej nemohol priznať. Vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania, nakoľko za žalovanú nevykonaný žiaden úkon právnej pomoci, neurobil žiadne podanie vo veci samej, nepreukázal poradu so žalovanou. Vykonanie takéhoto úkonu nepreukázal ani pri vedľajšom účastníkovi. Obsahovo zhodné podanie podal do viacerých sporov. Zároveň prihliadal na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesná organizácia za ochranu občana spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania, preto nepovažoval trovy právneho zastúpenia za účelne vynaložené. Prihliadal na skutočnosť, že v oznámení o vstupe do konania požiadal o doručenie žaloby, čo svedčí o tom, že pred vstupom do konania o spore nemal žiadnu vedomosť. Zohľadňoval skutočnosť, aby konanie bolo hospodárne a nevznikali zbytočné a neúčelne vynaložené trovy konania ktorémukoľvek z účastníkov konania. Bol toho

názoru, že pokiaľ by priznal zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy, náhradu trov právneho zastúpenia, vytvoril by neúčelné trovy.

O vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 11 ods. 3,4 zák.č. 71/10992 Zb. v znení noviel.

Uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu žalobcu a vedľajšieho účastníka napadol včas podaným odvolaním vedľajší účastník. Navrhol zmeniť napadnutý výrok uznesenia tak, aby žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť mu trovy prvostupňového konania v sume 47 € a trovy odvolacieho konania v sume 28,08 € na účet jeho advokáta.

Uviedol, že pri rozhodovaní o trovách konania je nevyhnutné posudzovať zásadne iba procesné kritériá úspechu či neúspechu účastníkov. V danom prípade nebolo preukázané, aby žalovaný svojim správaním zapríčinil späťvzatie žaloby. Žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, čím procesne zaviniel zastavenie konania. Poukazoval na to, že ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov vstúpil legitímne v súlade s § 93 od. 2, 3 O.s.p. z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Ide o postup, ktorý je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov. Mal za to, že uznesenie v napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Uvádzal, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov spôsobil už jeho vstup do konania pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že vzal svoj návrh na začatie konania späť. Poukazoval na článok 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. V ďalšej časti odvolania poukazoval na to, že súdy pri priznávaní trov dodávateľovi v platobnom rozkaze, ktorý si navyše vedome uplatňuje premlčaný nárok, nemajú žiaden problém priznávať mu trovy konania, ktoré si v prevažnej väčšine žiada priznať v nezákonnej výške aj za úkon právnej služby písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý je v rozpore s advokátskou tarífou. Poukazujúc na tieto skutočnosti nebolo mu zrejmé, prečo súdy nepovažujú za nevhodné a neúčelné trovy právneho zastúpenia tejto nadnárodnej finančnej skupiny pozostávajúcej zo 49 spoločností v takmer 30-tich krajinách, pričom samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov. Poukazoval na to, že niet dôvodu, aby neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, prípadne z jeho prostriedkov. Poukazoval na to, že pokiaľ by sa v praxi presadil názor upierajúci mu právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet jeho činnosti, prípadne vzhľadom k tomu, že jedna jeho členka má právnické vzdelanie, ale právnu prax vôbec nevykonáva, potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti. V tejto súvislosti poukazoval na judikatúru citovanú v najnovšom komentári Slovenského občianskeho procesného kódexu uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2012 na str. 43. Poukazoval na to, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov. Keďže nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na súdoch je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií. V súvislosti s argumentáciou, že má možnosť čerpať podporu od štátu poukázal na to, že po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných dvoch rokov Ministerstvo hospodárstva SR mu schválilo finančnú podporu vo výške 4.000 €, avšak takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej nepokrýva ani len poštovné výdavky. Uviedol, že často je mu vytykané, že v súdnych konaniach iba vznáša námietky premlčania. Bol by rád, aby sa prijala taká vnútroštátna právna úprava, ktorá by súdu umožnila v súdnych konaniach proti spotrebiteľom prihliadať na premlčanie pohľadávky ex offa, alebo spotrebiteľa prinajmenšom poučiť o možnosti premlčania namietkať. V súčasnej dobe však vnútroštátna úprava neumožňuje súdu prihliadať na premlčanie ex offa, preto to robí on. Bol toho názoru, že súd pri nepriznaní trov postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdného dvora EÚ, v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a Slovenskou právnou teóriou. V ďalšej časti odvolania citoval článok 69 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, článok 38 a článok 47 Charty základných práv EÚ. Vyslovil názor, že o dôvodnosti priznania trov vedľajšiemu účastníkovi svedčí aj novelizované znenie § 137 O.s.p. Poukazoval na dôvodovú správu k tomuto novelizovanému zneniu. Má za to, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdného dvora EÚ z 22.12.2010 vo veci C-279/09. Citoval časť odôvodnenia tohto rozsudku. Poukázal na to, že v zmysle tohto Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 3 Co 131/2011 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi advokáta. K účelnosti trov konania poukazoval na článok 47 ods. 2 Ústavy. V tejto súvislosti poukazoval aj na Nálezy Ústavného súdu SR, napr. II. Ú 78/3, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05... Mal za to, že samotná skutočnosť, že má principiálne

právo na náhradu trov konania, nie je sporná. Poukazoval na rozhodnutia odvolacích súdov vo veciach náhrady trov odôvodnenia, ktoré dávajú odpoveď na argumenty žalobcu a súdu o neopodstatnenosti, nehospodárnosti a neúčelnosti trov vedľajšieho účastníka a to Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu Prešov, Krajského súdu Banská Bystrica, ktorých spisové značky citoval. Zdôrazňoval, že má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbráni“. K možnej aplikácii § 150 os. 2 O.s.p. uvádzal, že v predmetnej veci nie je namieste použitie tohto ustanovenia, pretože nejde o konanie, kde by trovy konania predstavovali niekoľkonásobne vyššiu sumu, ako samotná pohľadávka. K odvolaniu pripojil fotokópiu uznesenia KS Banská Bystrica sp.zn. 41Cob 99/2012.

V predmetnej právnej veci podľa neho je nutné použiť normy spotrebiteľského práva aj výkladové pravidlá a ich aplikáciu. V prípade, ak sa odvolací súd nestotožní s jeho právnou argumentáciou, navrhol prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach :

1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2. a/ Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. Apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b/ Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní Združením.

3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4. Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského Občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5. Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a články 38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zastúpenia Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Zdrużenia do konania dodávateľ zbral žalobu späť.

Uvedené otázky považoval za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v odvolaní ide o otázku existencie a prežitia združení.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý výrok o trovách konania podľa § 219 O.s.p. potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že vzhľadom na cieľ Zdrużenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS toto musí samo z podstaty svojej existencie byť schopné poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie, má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. V tejto súvislosti poukazoval na závery prijaté v rozhodnutí Krajského

súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/26/2012 a 3Cob/259/2011. Bol toho názoru, že pokiaľ by bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zastúpený advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, inak by nebol daný dôvod na pripustenie vedľajšieho účastníka, keďže vedľajší účastník - združenie nevedelo naplniť predmet svojej činnosti, preto právne zastúpenie vedľajšieho účastníka podľa jeho názoru je neúčelné a nadbytočné. Poukazoval na dôvodovú správu k zák.č. 384/2008 Z.z., ktorým bol novelizovaný Občiansky súdny poriadok. Poukazoval na to, že z vlastných skúseností má vedomosť, že združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade, že pre jeho vstup do konania nebol žiaden dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania, navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov, preto podľa jeho názoru nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom. Trovy konania vedľajšieho účastníka podľa neho nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p.. Poukazoval na to, že vedľajší účastník na strane odporcu, odporcu v konaní nezastupuje, že ustanovenia Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa, že žiadne z ustanovení nepoukazuje na to, aby sa združenia mali nechávať zastupovať advokátmi, ale iba na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky uviedol, že v zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť. Mal za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu. V tejto súvislosti poukazoval na názor vyslovený Krajským súdom v Košiciach vo veci sp.zn. 9Co/70/2012. K vyjadreniu pripojil fotokópie rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Prešove.

Odvolačný súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je dôvodné.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ak nie je ustanovené inak považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považujú aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/13 výpočtového základu, ak klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy.

Ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Zavinenie možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej, takže by po zastavení konania súd ďalej skúmal dôvodnosť nároku vo veci samej. Preto pokiaľ navrhovateľ vzal návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania a preto je povinný nahradiť trovy konania odporcovi (pokiaľ neprichádza do úvahy postup podľa § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka.

Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci, je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z. z.

Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s článkom 47 ods. 2 Ústavy a § 3 ods. 4 zák. č. 250/2007 Z. z., z ktorých vyplýva, že každý má právo súdnu a inú ochranu a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania advokátom. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť združenia, aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, resp. neúčelné.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník oznámil vstup do konania písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 19.3.2012, k tejto listine bolo pripojené plnomocenstvo pre advokáta JUDr. Ambróza Motyku zo dňa 2.1.2012. Oznámenie o vstupe do konania bolo doručené zástupcovi žalobcu 29.5.2012, k späťvzatiu žaloby došlo písomným podaním žalobcu z 11.6.2012, doručeným súdu prvého stupňa 15.6.2012.

V ust. § 14 vyhl.č. 655/2004 Z.z. sú príkladmo uvádzané úkony právnej služby, za ktoré prináleží odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny. Medzi týmito úkonmi je vymenovaný aj úkon - prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom. Je teda zrejme, že pokiaľ samotná vyhláška vymenúva medzi úkonmi, za ktoré patrí odmena, aj tento úkon, pričom v danom prípade tento úkon bol vykonaný, vedľajšiemu účastníkovi prináleží odmena za tento úkon právnej pomoci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku podľa § 220 O.s.p. zmenil a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia v sume 31,54 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhl.č. 655/2004 Z.z.), paušálnu náhradu 7,63 € (§ 16 ods. 3 cit.vyhl.) a DPH vo výške 20 % v sume 7,83 € (§ 18 ods. 3 cit. vyhl., čo je spolu 47 €).

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p..

V danom prípade v odvolacom konaní bol úspešný vedľajší účastník, preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia za 1 úkony právnej pomoci - podanie odvolania v sume 15,77 € (§ 14 ods. 3 písm. b/ vyhl.č. 655/2004 Z.z. v znení platnom a účinnom do 30.6.2013), paušálna náhrada 7,63 €, § 16 ods. 3 cit. vyhl.), DPH vo výške 20 %, t.j. 4,68 € (§ 18 ods. 3 cit. vyhl., čo je spolu 28,08 €).

V súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť trovy prvostupňového a odvolacieho konania advokátovi vedľajšieho účastníka JUDr. Ambrózovi Motykovi na č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, Z.: XXXXXXX, do 3 dní po právoplatnosti uznesenia.

Základným predpokladom prípustnosti prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEU je to, že konanie stále prebieha. V posudzovanej veci bolo však podané odvolanie vedľajšieho účastníka v konaní, ktoré, ako to vyplýva z prvej časti odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, bolo podané v právoplatne skončenej

veci a predmetom odvolacieho konania bola len otázka, či súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania. Z toho je zjavné, že prejudiciálna otázka podľa citovaného článku ZFEU nemôže byť bez akýchkoľvek pochyb prípustná. Výsledok takého konania pred Súdny dvorom EÚ by už nebolo možné použiť v prebiehajúcom konaní pred vnútroštátnym súdom lebo takého konania v prítomnom spore niet.

Odvolací súd k zneniu navrhovanej prejudiciálnej otázky ešte pripomína, že ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní aj v rozkazných sporoch, je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie), a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Únie (zásada efektivity), (napr. rozsudok zo 7.1.2004, Wells, C-201/02, Zb. s. I-723, bod 65).

Ustanovenie procesného pravidla, podľa ktorého vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako vedľajší účastník konania, na ktorého strane sa chce konania zúčastniť (§ 93 ods. 4 O.s.p.), plne rešpektuje takto vymedzený obsah procesnej autonómie členského štátu. Právo Európskej únie a ani judikatúra Súdneho dvora EÚ nepožaduje v žiadnom prípade, aby princípy ekvivalencie a efektivity boli vykladané a aplikované tak, aby vedľajší účastník mal viac procesných práv ako účastník konania, a to ani v konaniach, v ktorých sa chráni spotrebiteľ.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietol návrh na prerušenie konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.